



Fővárosi Ítéltábla

Az ügy száma: 13.Gf.40.026/2024/5-II.

A felperes:

Felperes1

(Cím1)

A felperes képviselője:

Dr. Zengődi Zsolt ügyvéd

(Cím10)

Az alperes:

Alperes1

(Cím2)

Az alperes képviselője:

Borfői Ügyvédi Iroda – ügyintéző: dr. Borfői Botond Márton ügyvéd

(Cím11)

A per tárgya: szerződés érvénytelenségének megállapítása

Az elsőfokú bíróság: Fővárosi Törvényszék

A fellebbezéssel támadott határozat száma: 22.G.40.042/2023/25. (2023. december 14.)

A fellebbezést benyújtó fél: felperes (27. sorszám)

Ítélet

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 250.000 (kétszázötvenezer) forint + áfa összegű ügyvédi munkadíjból álló másodfokú perköltséget.

A 2.500.000 (kétfmillió-ötszázezer) forint fellebbezési illeték az állam terhén marad.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

Indokolás

[1] A fellebbezés elbírálása szempontjából releváns tényállás szerint az időközben felszámolás folytán törölt kft1 (a továbbiakban: kft1) ügyvezetője és egyedüli tagja 2018. augusztusától a felperes volt.

[2] Az alperes és a perben nem álló kft2 2017. december 22. napján szerződést kötöttek a Cím13 szám (helyrajzi szám1 hrsz) alatt található telekingatlanon egy 134 lakásos lakóépület és az ehhez tartozó közmű, út, parkoló és egyéb létesítmények teljes körű kivitelezési munkálatainak a megvalósítására. E projekt megvalósításával összefüggésben az alperes és a kft1 mint kötelezett 2019. május 14. napján szerződés száma1 számon, illetve szerződés száma2 számon szerződést kötöttek egymással, amelyek értelmében az alperes – az előleg visszafizetésére vonatkozó biztosíték mellett – az szerződés száma1 számú szerződés szerint 21.818.160 forint, az szerződés száma2 számú szerződés szerint 54.210.706 forint előleg nyújtására vállalt kötelezettséget a kötelezett felé.

[3] Az alperes és a perben nem álló kft3 2018. június 7. napján szerződést kötöttek a Cím14 szám (helyrajzi szám2 hrsz) alatt található telekingatlanon egy 140 lakásos lakóépület és az ehhez tartozó közmű, út, parkoló és egyéb létesítmények teljeskörű kivitelezési munkálatainak a megvalósítására. E projekt megvalósításával összefüggésben az alperes és a kft1 mint kötelezett 2019. május 14. napján szerződés száma3 számon, illetve szerződés száma4 számon két szerződést kötött egymással, amelyek értelmében az alperes – az előleg visszafizetésére vonatkozó biztosíték mellett – az szerződés száma3 számú szerződés szerint 22.527.960 forint, az szerződés száma4 számú szerződés szerint 54.559.582 forint előleg nyújtására vállalt kötelezettséget a kötelezett felé.

[4] A peres felek ezen szerződésekre mint előzményekre utalás mellett 2019. május 14. napján négy szerződést írtak alá „Szerződés készfizető kezesség vállalásáról” elnevezéssel. E szerződésekben a felperes mint kezes kijelentette, hogy a szerződés aláírásával feltétlenül és visszavonhatatlanul határozatlan időre készfizető kezességet vállal a kötelezettnek az adott szerződés előzmények részében feltüntetett szerződésből eredő, előleg visszafizetésére és előleg elszámolására vonatkozó kötelezettségei teljesítésére, legfeljebb az előleg összegének (amely az egyes szerződések szerint 21.818.160 forint, 54.2170.706 forint, 22.527.960 forint és 54.559.582 forint volt) és járulékainak az erejéig. A 2.2. ponttal a

jogosult a kezes készfizető kezességvállalását elfogadta. A 2.3. pont azt is tartalmazza, hogy a kezes sortartási kifogás nem illeti meg a készfizető kezességre tekintettel. A szerződések 2.4. pontjában a kezes az egyes szerződések aláírásával kötelezettséget vállalt arra, hogy amennyiben a kötelezett a szerződésből eredő – előleg visszafizetés jogcímén keletkező (beleértve a késedelmi kamatot is) – tartozását esedékességkor bármely ok miatt részben vagy egészben nem fizeti meg, úgy az esedékes tartozást a jogosult első felszólítására 3 munkanapon belül a jogosult egyes szerződésekben feltüntetett bankszámlájára megfizeti. A 2.6. pont értelmében a kezes kötelezettsége a kötelezett szerződésbe foglalt fizetési kötelezettségéhez igazodik és a kötelezettnek az előleg összegével való elszámolási és visszafizetési kötelezettségére terjed ki, legfeljebb a 2.1. pontban meghatározott összeg erejéig. A 2.8. pont értelmében a szerződés megszűnik és a kezes szabadul a kötelezettsége alól, amennyiben a kötelezett a szerződésből eredő, előleg visszafizetésére és elszámolására vonatkozó kötelezettségeinek hiánytalanul eleget tett. A 2.9. pontban a kezes kijelentette, hogy a szerződés tartalmát teljeskörűen ismeri, készfizető kezesi jogairól és kötelezettségeiről a jogosulttól a jelen szerződés megkötését megelőzően teljes körű tájékoztatást kapott, a szerződés egy példányát a kötelezettől megkapta. A kezes azt is kijelentette, hogy a kötelezett helyzetével, fizetőképességével, szerződésből eredő kötelezettségével és a kockázatokkal teljes mértékben tisztában van, azokról teljes körű információval rendelkezik, s ezen információk birtokában vállalja a kezességet. A 2.11. pont értelmében a kezes a jelen szerződésbe foglalt kötelezettségvállalását köteles közjegyző előtt a saját költségére megerősíteni. A szerződéseket – amelyek 3 egymással szó szerint megegyező példányban készültek el – a felek elolvasták, az abban foglaltakat megértették, és azt, mint akaratukkal mindenben megegyezőt, jóváhagyólag aláírták.

[5] A felperes – egyfelől mint a kft1 ügyvezetője, másfelől mint készfizető kezes – az előzőek szerinti szerződések 2.11. pontja alapján a közjegyző1 közjegyző irodájában működő közjegyzőhelyettes közjegyzőhelyettes előtt 2019. május 21. napján megjelent és kérelmére a közjegyzőhelyettes négy közjegyzői okiratot készített ügyszám1, ügyszám2, ügyszám3 és ügyszám4 ügyszámon. A közjegyzői okiratok A./ fejezete tartalmazza az szerződés száma1, szerződés száma2, szerződés száma3 és szerződés száma4 számú alvállalkozói szerződések előleg fizetésére vonatkozó rendelkezéseit. A közjegyzői okiratok B./ fejezete a 2019. május 14. napján magánokirati formában létrejött Szerződés készfizető kezesség vállalásáról elnevezésű szerződést tartalmazza teljes terjedelmében. A közjegyzői okiratok C./ fejezetében egyfelől a felperes mint a kft1 alvállalkozó ügyvezetője, másfelől a felperes mint kezes elismerte a közjegyzői okirat A./ fejezetében hivatkozott szerződésben szereplő kötelezettségvállalást, egyben egyoldalúan és feltétel nélkül kötelezettséget vállalt a hivatkozott szerződésben foglalt valamennyi kötelezettség teljesítésére. A felperes mint kezes azt is kijelentette, hogy a készfizető kezesség jogintézményét teljeskörűen ismeri.

[6] A felperes keresetében kérte, hogy a bíróság állapítsa meg, hogy a 2019. május 14. napján 54.210.706 forint előleg és járulékai, 2019. május 14. napján 54.818.160 forint előleg és járulékai, 2019. május 14. napján 21.818.160 forint előleg és járulékai, valamint 2019. május 14. napján 22.527.960 forint előleg és járulékai megfizetésére vonatkozó „Szerződés készfizető kezesség vállalásáról” elnevezésű szerződések érvénytelenek. Keresetét a Polgári Törvénykönyvről szóló 2013. évi V. törvény (a továbbiakban: Ptk.) 6:89. §-ára, 6:90. § (1) bekezdésére, 6:91. § (1) és (3) bekezdésére alapította. Kereseti kérelme indokolásaként állította, hogy az időközben kft1-nek csak névlegesen volt az ügyvezetője, mivel a valódi döntéshozó tanúl volt, aki a Kft. ügyvezetői tisztségét azért nem vállalhatta, mert el volt tiltva e tisztségtől. Előadta, hogy a kft1 az alperessel vállalkozási szerződéseket

kötött, amelyek biztosítására írták alá a keresettel érintett kezességvállaló szerződéseket. E szerződések aláírásakor az alperes törvényes képviselőjével nem találkozott, a szerződések alperes által aláírt példányaival nem is rendelkezik. Állította, hogy a kezességvállaló szerződések vonatkozásában tanúl arról tájékoztatta, hogy a kezességvállalási szerződéseket nem magánszemélyként írja alá, hanem mint a kftl ügyvezetője, így a kötelezettség is e Kft.-t fogja terhelni és felelősséget nem a saját, hanem a Kft. vagyonával vállal. Előadta, hogy ezzel ellentétes tájékoztatást közjegyző közjegyző sem adott a részére a közokiratok elkészítése során. Az alperes kérésére jelent meg közjegyző közjegyző irodájában, ahol egy előre elkészített okiratot kellett aláírnia. Előadta, hogy a közokiratokat a közjegyző előtte nem olvasta fel, azok tartalmáról részére tájékoztatást nem adott, csak elé tette, hogy írja alá. Állította, hogy tanúl a közjegyzői okiratokkal összefüggésben is úgy tájékoztatta, hogy azokban is csak a kftl nevében vállal kötelezettséget. A felperes számára az a tény, hogy a saját vagyonával vállalt kezességet, csak akkor vált világossá, amikor 2022. december 15. napján közjegyző közjegyzőtől a közjegyzői okiratokat beszerezte és jogi segítséget kért azok értelmezéséhez. Állította, hogy tanúl vette rá a támadott szerződések megkötésére, illetve tanúl tévesztette meg e szerződések tartalma vonatkozásában. Erről azonban az alperesnek is tudnia kellett, mivel úgy kötött vele több mint százmillió forint összértékben szerződéseket, hogy vele mint a kftl tulajdonosával és ügyvezetőjével, illetve mint kezessel személyesen soha nem találkozott. Az alperesnek ezért tudnia kellett arról, hogy a Kft. részéről nem a tényleges döntéshozó írja alá a szerződéseket.

[7] Az alperes az ellenkérelmében a kereset elutasítását és a felperes perköltségben való marasztalását kérte. Kifejtette, hogy a felperes a magánokiratba foglalt kezességi szerződésekkel a kftl alperes felé fennálló, előleg visszafizetésére vonatkozó kötelezettségéért vállalt kezességet, amely kötelezettségvállalását közokiratban is megerősítette. Anyagi jogi kifogásként ezért elsődlegesen arra hivatkozott, hogy a Ptk. 6:89. § (5) bekezdése alapján a felperes megtámadási joga megszűnt, mivel a keresettel támadott magánokiratba foglalt szerződések szerinti kötelezettségvállalását utóbb közokiratba foglalt nyilatkozataival megerősítette. A felperest továbbá a közjegyző a közokirat aláírása előtt tájékoztatta a jogügylet lényegéről és jogi következményeiről, így a felperesnek legkésőbb ekkor fel kellett volna ismernie a tévedését, illetve megtévesztését. A felperes azonban e megtámadási okok ismerete ellenére a közokiratokat aláírta. Másodsorban elévülési kifogást terjesztett elő arra hivatkozva, hogy a felperes a 2022. december 21. napján kelt keresetlevelében 2019. május 14. napján kelt szerződéseket támadott meg a Ptk. 6:89. § (3) bekezdése és 6:21. §-a szerinti egy éves elévülési határidőn túl. A felperes ezért a bíróság előtt eljárást a Ptk. 6:23. § (1) bekezdése alapján nem kezdeményezhetett volna. Az elévülés szempontjából annak nincs jelentősége, hogy a felperes a közokiratokról mikor szerzett tudomást, mivel az elévülési határidő a szerződés megkötésének a napján kezdődött meg és a felperes kizárólag a magánokiratba foglalt szerződéseket támadta meg a keresetében, míg keresete a közokiratba foglalt nyilatkozatait nem érintette. Rámutatott arra is, hogy a készfizető kezességvállalásra vonatkozó szerződések megfogalmazása egyértelmű, a szerződések tartalma a jogban járatlan felperes számára is világos kellett, hogy legyen. A szerződésekben ugyanis sehol nem szerepel az, hogy a felperes a kftl ügyvezetőjeként e Kft. vagyona terhére vállalna készfizető kezességet. Nem volt ezért alapja annak, hogy a felperes úgy gondolta, hogy a Kft. ügyvezetőjeként vállalta a kezességet. Nem hivatkozhat tanúl tájékoztatására sem a felperes, miután a szerződéseket elolvasásuk után írta alá azzal, hogy azok tartalmát teljes egészében elfogadja. Amennyiben tanúl a kezességvállalással összefüggésben megtévesztette volna a felperest, erről az alperes nem tudott és nem is kellett tudnia. Az alperesnek nem volt ugyanis arról tudomása, hogy a felperest a kapcsolattartója miről tájékoztatta. Hangsúlyozta, hogy a szerződés létrejöttéhez nem szükséges az, hogy a

szerződést a felek egy időben írják alá. A Ptk. 6:70. § (2) bekezdése alapján elég az írásbeli szerződés létrejöttéhez az is, ha mindegyik fél csak a másik félnek szánt példányt írja alá. A kereset elbírálása szempontjában nincs ezért annak sem jelentősége, hogy a felperes a kftl-ben milyen szerepet töltött be. Nem egyedi eset, hogy egy cég nevében nem a törvényes képviselő, hanem a kapcsolattartó bonyolítja le a tárgyalásokat. A szerződések érvényességét az sem érinti, hogy a felperes az alperes törvényes képviselőjével nem találkozott. Mivel a közokiratok a felperes egyoldalú nyilatkozatát tartalmazzák, így azok elkészítésekor az alperesnek nem is kellett jelen lennie. Hangsúlyozta azt is, hogy a közjegyző az 1991. évi XLI. törvény 120. §-a alapján a közokirat elkészítése előtt köteles volt a felperest tájékoztatni a jogügylet lényegéről és annak jogi következményeiről is.

[8] Az elsőfokú bíróság a 2023. december 14. napján kelt ítéletével a keresetet elutasította. Kötelezte a felperest, hogy az alperesnek 15 napon belül fizessen meg 635.000 forint perköltséget. Megállapította, hogy az 1.500.000 forint kereseti illeték az állam terhén marad.

[9] Az ítélete indokolásában a Ptk. 6:416. § (1) és (3) bekezdéseinek idézését követően kifejtette, hogy a lefolytatott bizonyítási eljárás alapján az nem volt megállapítható – miután erre már nemcsak a tanúk, de a felperes maga sem emlékezett –, hogy a keresettel támadott szerződéseket a készfizető kezesség vállalásáról a peres felek, különösen a felperes mikor és hogyan írta alá. A keresetlevélhez csatolt szerződéseken azonban a felperes szignója – ahogy ezt személyes nyilatkozatában elismerte – szerepel, az alperes pedig becsatolta e szerződéseknek azt a példányát is, amelyet valamennyi fél szabályszerűen aláírt. A felperes továbbá a keresetlevélhez csatolt közjegyzői okiratokban foglalt nyilatkozatában kijelentette és elismerte, hogy a készfizető kezességvállalásra vonatkozó szerződések e közokiratok készítését megelőzően már létrejöttek. E közokiratba foglalt nyilatkozatok ellenkezőjét a perben a felperes bizonyíthatta volna. A felperes azonban a perben nem arra hivatkozott, hogy a készfizető kezesség vállalására irányuló szerződések nem jöttek létre, hanem arra, hogy azok megkötésekor tévedésben volt, illetve megtévesztették. Nem volt ezért szükséges annak további vizsgálata, hogy a kezességi szerződéseket a peres felek szabályszerűen mely időpontban és hogyan írták alá. E körben az alperes helyesen hivatkozott arra a perben, hogy a szerződés írásba foglalása a Ptk. 6:7. § (1) és (2) bekezdése és 6:70. § (1) bekezdése szerint megtörtént azzal, hogy a szerződések szerinti írásba foglalt nyilatkozataikat a peres felek aláírták. A szerződések létrejötte szempontjában annak sem volt jelentősége, hogy az alperes törvényes képviselője a kezességvállalási szerződések aláírását megelőzően személyesen nem tárgyalta a felperessel. A felperes ugyanis a saját 23. sorszámú jegyzőkönyvbe foglalt vallomása szerint is tisztában volt azzal, hogy a kftl által alperessel kötött alvállalkozói szerződésekre tekintettel kell a kezességvállalásról szóló szerződéseket aláírnia. A felperes a perben az alvállalkozási szerződések vonatkozásában azt sem vitatta, hogy azokat a kftl ügyvezetőjeként aláírta, e szerződések kezességvállalás szempontjából releváns rendelkezéseit a felperesnek a kezességvállalásra vonatkozó szerződésekből is ismernie kellett.

[10] Hangsúlyozta az elsőfokú bíróság, hogy a Ptk. 3:112. § (2) bekezdése értelmében a vezető tisztségviselő a társaság ügyvezetését a gazdasági társaság érdekeinek elsődlegessége alapján önállóan látja el. E minőségében a jogszabályoknak, a létesítő okiratnak és a társaság legfőbb szerve határozatainak van csak alávetve. A vezető tisztségviselők továbbá a gazdasági társaság ügyvezetését az ilyen tisztséget betöltő személyektől általában elvárható gondossággal és a gazdasági társaság érdekeinek

elsődlegessége alapján kötelesek ellátni. Az ügyvezetés továbbá az üzletszerű gazdasági tevékenység eredményessége érdekében folytatott folyamatos vezetői tevékenységet jelenti, mely kiterjed a jogszerű működés biztosítására is. A Ptk. a „névleges” ügyvezető fogalmát nem ismeri, a felperesnek ezért, mint a kftl cégjegyzésre jogosult ügyvezetőjének ismernie kellett e Kft. vagyoni, gazdasági, pénzügyi helyzetét, és fel kellett ismernie azt is, hogy e Kft. az általa aláírt alvállalkozási szerződések teljesítésére képes lesz-e.

[11] A felperes azonban – a keresetlevele szerint – csak „névleges” ügyvezetőnek tekintette magát, az ügyvezetői tevékenység ellátását tanúira hagyta, akinek a tevékenységét sem ellenőrizte megfelelően a perben tett nyilatkozatai alapján megállapíthatóan. Ezt az eljárását pedig csak úgy lehet értékelni, hogy a felperes nem az ügyvezetői tisztséget betöltő személyektől általában elvárható gondossággal járt el, felróható módon megszegte ügyvezetői kötelezettségeit. A szerződés megtámadásához fűződő joga gyakorlása tekintetében ezért arra, hogy csak „névlegesen” volt ügyvezető és tag a kftl-ben alaposan nem hivatkozhat. Ennek azért sincs jelentősége, mert a keresettel támadott szerződésekben a felperes van kezesként megjelölve, nem pedig a kftl A kezes személyét ezért az sem teszi kétségessé, hogy a felperes a kezességi szerződésekre a kftl pecsétjét is ráütötte. E ténybeli alapon a felperes kereseti kérelmet a perben egyébként sem terjesztett elő. Az elsőfokú bíróság hangsúlyozta, hogy a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (a továbbiakban: Pp.) 342. § (3) bekezdése szerint törvény eltérő rendelkezése hiányában az érdemi döntés nem terjedhet ki olyan jogra, amelyet a fél a perben nem állított. A Pp. e rendelkezéséhez fűzött miniszteri indokolás értelmében a Pp. 342. § (3) bekezdésének szabályával lezárja a „jogcímhez kötöttség” körül a jogirodalomban és a bírói gyakorlatban zajló hosszú vitát. A Pp. e rendelkezése értelmében a „bíróság a fél magán autonómiáját tiszteletben tartva nem dönthet a kereset szerinti kérelemnek megfelelően olyan jogalapon, amely eltérő a fél jogállításától még akkor sem, ha a fél esetlegesen tévedésből jelölte meg a jogát rosszul, és az eltérő jogot a perben állított és bizonyított tények egyébként megalapozzák.” A Pp. háromtagú pertárgyfogalma erre tekintettel megköveteli, hogy a felperes a keresetlevelében jelölje meg azt, hogy milyen jogalapon, milyen tények alapján és milyen ítéleti rendelkezést kér a bíróságtól. A felperes e kérelmétől – a túlterjeszkedés tilalmára [Pp. 342. § (1) bekezdés] tekintettel – a bíróság az érdemi döntésében nem térhet el (BH2023. 129.).

Mivel a bíróság így nemcsak a kereseti kérelemhez, de a felperes jogállításához is kötve van, ezért nem vizsgálhatta azt, hogy a felperes igénye más anyagi jogi jogszabály rendelkezése alapján alapos-e (BDT2022. 4554.).

[12] Az elsőfokú bíróság így jelen perben kizárólag csak azt vizsgálta, hogy a keresettel támadott szerződések a felperes által állított okból érvénytelenek-e, figyelemmel az érvénytelenségi perekben felmerülő egyes eljárásjogi kérdésekről szóló 2/2010. (VI. 28.) PK vélemény – Ptk. esetében is irányadó – 4.a) pontjára is.

[13] A felperes a keresetét arra alapította, hogy a kezességvállalásra vonatkozó szerződések megkötésekor tévedésben volt, illetve megtevésztették.

[14] A Ptk. 6:90. § (1) és (3) bekezdés, a 6:91. § (1) és (3), a 6:89. § (1) és (2) bekezdés felhívását követően az elsőfokú bíróság megállapította, hogy a felperes tévedésre a Ptk. 6:90. § (3) bekezdésére tekintettel eleve nem hivatkozhat, miután a készfizető kezesség

vállalásáról szóló szerződések alapján a felperesnek – függetlenül attól, hogy őt tanúl miről tájékoztatta – fel kellett volna ismernie azt, hogy e szerződésekben a kftl alperessel szemben fennálló kötelezettségeiért személyesen – és nem mint a kftl ügyvezetője – vállal készfizető kezességet. Egyfelől e szerződésekben kizárólag a felperes van kezesként megjelölve, másfelől e szerződéseknek nincs olyan rendelkezése, amely alapján a felperes arra a következtetésre juthatott volna, hogy a kezes valójában a kftl Erre a következtetésre azért sem juthatott alaposan a felperes, mivel a személyes meghallgatása során a kezes fogalmát maga is úgy definiálta, hogy a kezes valaki helyett vállalja azt, hogy annak nem teljesítése esetén helyette fog teljesíteni. Miután az alvállalkozási szerződések eredeti kötelezettje a kftl volt és erről a felperes a saját nyilatkozata szerint is tudott, illetve a kezességi szerződésekben rögzített előzmények alapján is tudnia kellett, ezért a felperesnek legkésőbb a kezesség vállalásáról szóló szerződések aláírásakor fel kellett ismernie azt – figyelemmel arra is, hogy e szerződésekben kifejezetten a felperes neve és adatai szerepelnek a kezes adatainál –, hogy a kezes nem lehetett az alvállalkozási szerződések kötelezettje, a kftl és ezért e szerződéseket kezesként nem a Kft. nevében törvényes képviselőként, hanem a saját nevében kell, hogy aláírja.

[15] Az elsőfokú bíróság annak tulajdonított jelentőséget, hogy a Ptk. 6:89. § (5) bekezdése értelmében a megtámadás joga megszűnik, ha a megtámadásra jogosult a megtámadási ok ismeretében, a megtámadási határidő megnyílása után a szerződési akarát megerősíti, vagy a megtámadás jogáról lemond. Megállapította, hogy a felperes megtámadási joga a Ptk. 6:89. § (5) bekezdése alapján meg is szűnt akkor, amikor a keresettel érintett szerződések aláírását követően közjegyzői közjegyzői irodájában dolgozó közjegyzőhelyettes közjegyzőhelyettes előtt közjegyzői okiratokba foglaltan a keresettel támadott magánokiratok szerinti készfizető kezességvállalását megerősítette. A közjegyzői okiratok alapján ugyanis megállapítható, hogy a felperes nemcsak mint a Kft. törvényes képviselője, de mint kezes is egyoldalú kötelezettségvállaló nyilatkozatot tett, amelyben a magánokiratba foglalt szerződések szerinti kezességvállalását megerősítette. E nyilatkozatát továbbá a felperes azt követően tette meg, hogy őt közjegyzőhelyettes közjegyzőhelyettes – az 1. oldal vastag betűs rész szerint – tájékoztatta a közokiratba foglalt jogügylet lényeges szabályairól és jogkövetkezményeiről, a készfizető kezességre vonatkozó szabályokról, valamint a közokirat közvetlen végrehajthatóságáról. E közokiratot továbbá a felperes – az előzőek szerinti közjegyzői tájékoztatást és a C./ fejezet szerinti nyilatkozata megtételét követően – nemcsak a kftl nevében ügyvezetőként, de személyesen kezesként is aláírta. A felperes ugyan a keresetlevelében állította, hogy a közjegyzői okiratokat a közjegyzőhelyettes előtte nem olvasta fel. Ezt a hivatkozását azonban cáfolja egyfelől közjegyzőhelyettes közjegyzőhelyettes tanúvallomása, másfelől az, hogy valamennyi közjegyzői okirat tartalmazza a közjegyzőkről szóló 1991. évi XLI. törvény (Közj.tv.) 120. § (1) bekezdésének d) pontja szerinti időpontokat, azaz azt, hogy a közjegyző az okiratok felolvasását mikor kezdte meg és fejezte be. A felperes továbbá a személyes meghallgatása során úgy nyilatkozott, hogy a közjegyzői okiratokat az aláírásukat megelőzően volt alkalma átfutni és azokban a kezes kifejezést is látta. A felperesnek erre tekintettel is tisztában kellett lennie a közjegyzői okiratok tartalmával. A közjegyző okirat-szerkesztési eljárására irányuló, felperes által aláírt kérelem szerint is a jogügylet tárgya egyedi alvállalkozói szerződés, illetve szerződés készfizető kezesség vállalásáról volt, míg az elkészítendő okirat: egyoldalú kötelezettségvállalási nyilatkozat. Ez alapján is megállapítható, hogy a felperes tudott arról, hogy két szerződés vonatkozásában készül a közjegyzői okirat. Figyelemmel a közjegyzői okiratok tartalmára is, az a perben nem volt megállapítható, hogy a közjegyző a Közj.tv. 2019. május 21. napján hatályos 120. § (1) bekezdés a)-f) pontjai szerinti kötelezettségeit a perbeli közokiratok elkészítése során megszegte volna.

[16] Az elsőfokú bíróság annak is jelentőséget tulajdonított, hogy a Ptk. 6:89. § (3) bekezdése szerint a megtámadási jog a szerződés megkötésétől számított egyéves határidőn belül a másik félhez intézett jognyilatkozattal vagy közvetlenül bíróság előtti érvényesítéssel gyakorolható. A megtámadásra nyitva álló határidő így a szerződések megkötésétől számított egy év elteltével, 2020. május 14. napján eltelt.

[17] Rögzítette az elsőfokú bíróság, hogy a felperes hivatkozott arra is a perben, hogy a megtámadási jogát a Ptk. 6:24. § (1) bekezdése szerint menthető okból nem tudta határidőben érvényesíteni. A közjegyzőhelyettes által 2023. szeptember 27. napján megtartott tárgyaláson felmutatott iratok alapján az elsőfokú bíróság megállapította, hogy a közjegyzőhelyettes a közjegyzői okiratok két kiadmányát a felperes részére a közokiratok aláírását követően nyomban átadta. A felperes már csak erre tekintettel is alaptalanul hivatkozott a perben arra, hogy tévedését és megtévesztését – menthető okból – csak akkor ismerhette fel, amikor a közjegyzői okiratok kiadmányát 2022. december 15. napján a közjegyzőtől beszerezte és jogi segítséget kért. A felperes ugyanis nem lett volna elzárva attól, hogy a közokiratok aláírását követően átadott kiadmányok alapján kérjen jogi segítséget. Amennyiben erre azért nem volt lehetősége, mert mind a két kiadmányt átadta tanúlnak, akkor erre a körülményre az igényérvényesítése menthető okból való akadályoztatása körében nem hivatkozhat, tekintettel arra, hogy a felperes volt a kftl ügyvezetője, ezért ügyvezetőként a Kft.-t érintő iratokkal rendelkeznie kellett volna. Ugyanezen okból nem hivatkozhat alaposan a felperes arra sem, hogy a kezességvállalási szerződés mindkét fél által aláírt példányával nem rendelkezett. A felperes továbbá a személyes meghallgatása során nem tagadta, hogy tudott arról, hogy az alperes a kezességvállalási szerződésekre tekintettel indított vele szemben végrehajtási eljárásokat. A felperesnek ezért legkésőbb e végrehajtási eljárásokról való tudomásszerzésekor fel kellett ismernie azt, hogy a saját vagyonával vállalt készfizető kezességet, figyelemmel arra is, hogy e végrehajtási eljárások során a tulajdonát képező ingatlan is lefoglalásra került. A 3. sorszámu beadványhoz csatolt ingatlanárverési hirdetmény, valamint az alperes által csatolt végrehajtási záradékok alapján megállapítható, hogy az alperes 2021. évben kezdeményezett végrehajtást a felperessel szemben készfizető kezességvállalására tekintettel miután a felperes ellen 391.V.0135/2021., 391.V.0135/2021., 391.V.0135/2021. és 391.V.0135/2021. számon indultak meg a végrehajtási eljárások. Az alperes által az iratokhoz csatolt, a Pécsi Törvényszék 2.K.700.250/2022/13. számú ítélete indokolása továbbá tényként rögzítette a [2] bekezdésében azt is, hogy a felperes tulajdonát képező, Cím15 szám alatti ingatlant 2021. március 19-i bejegyzésű, jelen per alperesét megillető végrehajtási jogok terhelik, amelyek vonatkozásában a [7] bekezdés értelmében a Somogy Megyei Kormányhivatal a 2021. október 29. napján kelt ügyszám5 számú végzésében rögzítette, hogy ezeket a terheket a felperes és felperesi érdekelt felperesi érdekelt között 2020. november 23. napján létrejött, a felperes tulajdonát képező ingatlan elajándékozására irányuló szerződés nem tartalmazta. Ez utóbbi szerződés alapján viszont a tulajdonjog bejegyzése iránti kérelem – az ítélet [4] bekezdése szerint – csak 2021. október 22. napján érkezett meg a Kormányhivatalhoz. A kifejtettek szerint az elsőfokú bíróság az elévülés nyugvását legfeljebb a közjegyzői okiratok elkészítéséig, 2019. május 21. napjáig látta megállapíthatónak arra tekintettel, hogy a felperesnek legkésőbb a közjegyző tájékoztatása és a közjegyzői okiratok alapján a tévedését, illetve a megtévesztését fel kellett ismernie. Amennyiben a felperes mégsem ismerte volna fel már 2019. évben azt, hogy kezesként a saját vagyonával vállalt helytállási kötelezettséget a kftl által az alperestől felvett előlegek visszafizetésére, akkor a tévedését, illetve a megtévesztését 2021. márciusában az ingatlanát terhelő végrehajtási jogok bejegyzésekor, de

nem később, mint 2021. októberében – a Somogy Megyei Kormányhivatal ügyszám5 számú végzéséből – fel kellett ismernie, mivel az alperes által ellene indított végrehajtási eljárásokban a tulajdonát képező ingatlanra végrehajtási jogok lettek bejegyezve, amelyekre tekintettel az ingatlanát nem is tudta már elajándékozni. A felperes azonban a keresetét csak 2023. január 6. napján terjesztette elő, nem pedig az elévülés nyugvását okozó akadály megszűnésétől számított három hónapon belül. A felperes ezért a szerződések megtámadása iránti jogát – e joga elévülésére tekintettel – bírósági úton nem is érvényesítheti a Ptk. 6:23. § (1) bekezdése értelmében.

[18] Az elsőfokú bíróság kifejtette azt is, hogy amennyiben a felperes megtámadási joga nem szűnt volna meg, illetve nem évült volna el, a tévedésre és megtévesztésre hivatkozása akkor sem alapos. A felperes a perben kifejezetten előadta, hogy a készfizető kezesség vállalásáról szóló szerződések vonatkozásában az alperessel nem tárgyalt, így a felperes tévedését és megtévesztését már csak ezért sem okozhatta az alperes. A felperes maga sem jelölt meg olyan alperes által megvalósított szándékos magatartást, amelynek folytán esett volna tévedésbe vagy maradt volna az általa kezesként aláírt szerződés tartalma vonatkozásában tévedésben. A felperes a perben kifejezetten azt állította, hogy a tévedését nem az alperes, hanem tanúl által részére adott tájékoztatás okozta. tanúl azonban nem az alperes, hanem a felperes ügyvezetése alatt álló kftl „kapcsolattartójaként” tárgyalt a megtámadott szerződésekkel összefüggésben. Az a tény ezért, hogy tanúl a felperest miként tájékoztatta nem eshet az alperes terhére. Az alperes törvényes képviselője tanúként maga is úgy nyilatkozott, hogy nem volt tudomása arról, hogy tanúl a felperest miről tájékoztatta a megtámadott szerződésekkel összefüggésben. A felperes és az alperes törvényes képviselője pedig azt egyezően adták elő, hogy egymással sem a szerződések megkötésekor, sem azt megelőzően nem találkoztak. A perben ezért a felperes azt sem tudta bizonyítani, hogy az alperes tudott volna arról, vagy felismerhette volna azt, hogy tanúl a felperest az általa állított módon megtévesztette. A kezességvállalási szerződések egyértelmű szövegezése is az alperes ellenkérelmét támasztja alá. A keresetet ezért a Ptk. 6:91. § (3) bekezdése szerinti feltétel bizonyítatlanságára tekintettel is el kellett volna utasítania a bíróságnak.

[19] Mellőzte az elsőfokú bíróság felperes tanúl tanúkénti kihallgatására vonatkozó bizonyítási indítványa foganatosítását. A tanú idézhető címét ugyanis a felperes a 22. sorszámú végzésbe és a 23. sorszámú jegyzőkönyvbe foglalt felhívások ellenére határidőben nem jelentette be és a tanút – vállalása ellenére – a 2023. november 29. napján megtartott tárgyalásra sem állította elő. Hangsúlyozta, hogy tanúl tanúkénti kihallgatása egyébként is csak akkor lett volna szükséges, ha a felperes megtámadási joga nem szűnik meg, illetve nem évül el.

[20] Az elsőfokú bíróság a Pp. 83. § (1) bekezdése alapján kötelezte a pereszes felperest az alperes ügyvédi munkadíjból álló perköltsége megfizetésére. A 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet 3. § (2) bekezdése alapján megállapítható ügyvédi munkadíj összegét a 3. § (6) bekezdése alapján mérsékelte 500.000 forint + áfa, bruttó 635.000 forintra. A felperest megillető személyes költségmentességre tekintettel úgy rendelkezett, hogy a meg nem fizetett 1.500.000 forint kereseti illeték a Pp. 102. § (6) bekezdése alapján az állam terhén marad.

[21] Az elsőfokú ítélettel szemben előterjesztett fellebbezésében a felperes annak a keresete szerinti megváltoztatását kérte.

Fellebbezése indokolásában előadta, hogy a keresetben nem a közjegyző előtt született egyoldalú kötelezettségvállaló nyilatkozatok, hanem az azok alapjául szolgáló készfizető kezesség vállalásáról szóló szerződések érvényességét vitatta. A felek közötti szerződések érvénytelenségét arra alapította, hogy annak aláírásakor a felperes tévedésben volt, illetve megtévesztették. A tárgyaláson előadta, hogy abban a hiszemben írta alá a kezességvállaló nyilatkozatot, hogy a kötelezettséget nem saját maga, hanem a társaság nevében vállalja. Megbízott a közvetítő tanúban, ezért a szerződést elolvasás nélkül aláírta a társaság bélyegzője részénél. tanú úgy tájékoztatta, hogy a társaság nevében kell aláírnia a kezességvállaló szerződéseket, ezt a körülményt támasztja alá a tény, hogy a társaság pecsétlenyomata szerepelt a szerződéseken. Az elsőfokú bíróságnak figyelembe kellett volna venni azt a körülményt, hogy a felperes nem jogvégezett, bár a kezes fogalmát ismeri, de azt nem tudja, hogy a kezes személye nem lehet azonos a kötelezett személyével. Ezért tartotta relevánsnak azokat a tényeket, mely szerint soha nem tárgyalt alperessel közvetlenül, a szerződéseket az azon szereplő tanúk és dátumok ellenére a felek nem együtt írták alá, továbbá, hogy a közjegyzőhelyettesről sem kapott megfelelő tájékoztatást, amely alapján a tévedését felismerhette volna. Az elsőfokú bíróság indokolatlanul nem tulajdonított annak jelentőséget, hogy a kezességvállalási szerződéseken a társaság bélyegzőlenyomata szerepelt az aláírásnál.

A közjegyzőhelyettes úgy nyilatkozott, hogy valójában már nem emlékezett a konkrét esetre, ezért nem igazolható, hogy valóban megtörtént-e a teljes tájékoztatás a közjegyzői irodában, vagy a felperesnek csupán az okiratot alá kellett írnia. Kiemelte, hogy nem azt vitatja, hogy aláírt kezesi szerződést, hanem hogy abban a hiszemben írta azt alá, hogy a kezességet nem saját maga, hanem az általa vezetett jogi személy társaság nevében vállalja. A perben megfelelően igazolta azt, hogy a társaság irataival nem rendelkezett, azok soha nem kerültek részére átadásra, tanú azonnal elvette az iratokat tőle, amelyeket először csak 2022. végén, a közjegyzőtől való kikérést követően ismerhetett meg. A tény, hogy a szerződést aláírta, nem azonos a szerződés tartalmának megismerésével, ellenkező esetben a Ptk. 6:24. § rendelkezései értelmetlenek lennének.

A végrehajtási eljárások során annyit tudott, hogy az eljárások a társaság tevékenységéhez kapcsolódnak, azonban azok jogi hátterét nem ismerte. Csupán az a tény, hogy végrehajtást kezdeményeztek vele szemben a társaság tevékenysége vonatkozásában, még nem jelenti azt, hogy akkor megismerte volna a szerződések tartalmát és felismerhette volna a tévedését. A végrehajtó nem küldött példányt a szerződésből és a kettő közötti összefüggést sem ismerhette fel.

Nem állította, hogy alperes és tanú közösen tévesztették volna meg, azt viszont igen, hogy az alperes számára legalább gyanúsak kellett volna lennie, hogy száz milliókról szóló szerződésnél olyan személlyel tárgyal, aki semmilyen tisztséget nem tölt be a társaságban, meghatalmazása nincs, és az ügyvezetőt sosem látta. Az is gyanút kellett volna, hogy ébresszen benne, hogy a kezességvállaló szerződésen céges bélyegző szerepel a felperes aláírása mellett. Az alperes professzionális építető cég, jogi szakemberekkel, osztályokkal, munkavállalók sorával, az alperesi törvényes képviselő állítása szerint rutinszerű folyamatokkal az ilyen szerződések tekintetében. Az elsőfokú bíróság irreálisan magas elvárásokat támaszt felperessel szemben, aki egy egyszerű ember, jogi segítség vagy ismeretek nélkül járt el.

Arra hivatkozott, hogy tanúl idézési címét bejelentette, a cím valódi, az idézésről való tudomás ellenére nem jelent meg a tanú a tárgyaláson, ezért kérte a másodfokú eljárásban történő meghallgatását.

[22] Az alperes fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú ítélet helybenhagyását és a felperes másodfokú perköltségben való marasztalását kérte.

[23] Az elsőfokú eljárásban előterjesztett ellenkérelmében hivatkozott érveit továbbra is fenntartva előadta, hogy az elsőfokú bíróság a tényállást helyesen állapította meg, az abból levont következtetései és jogi álláspontja megalapozott. A perben rendelkezésre álló bizonyítékokat, a tanúk nyilatkozatait megfelelően értékelte. Azt emelte ki, hogy a felperes a támadott szerződéseket a perbeli közokiratokban megerősítette a közjegyzői tájékoztatást követően, így a Ptk. 6:89. § (5) bekezdése alapján ezt úgy kellett értékelni, hogy megtámadási joga megszűnt.

Arra hívta fel a figyelmet, hogy a Ptk. 6:90. és 6:91. §-ai alapján még akkor sem lenne megállapítható a szerződések érvénytelensége, amennyiben a másodfokú eljárás során tanúl olyan vallomást tenne, hogy a felperest maga tévesztette meg, mivel ez nem releváns. A Ptk. 6:90. §-a szerinti tévedés alperes oldaláról pedig csak akkor lehetne releváns, ha felismerhette volna a felperes tévedését. A perben igazolást nyert, hogy alperes nem ismerhette fel azt, hogy tanúl tévedésbe ejtette felperest, hiszen a közöttük lévő kommunikációról és felperes helyzetéről semmit sem tudott. A felperes saját vallomásából megállapítható, hogy a kezesség tartalmát, annak jelentését ismeri, tisztában van azzal, hogy ezért indult vele szemben végrehajtási eljárás. A felperes akár természetes személyként, akár vezető tisztségviselőként járt el, felelősséggel tartozik az általa aláírt minden okiratokért és a felelősség alól nem mentesülhet az általa előadott körülményekre hivatkozással. Ha az okiratokat átolvasás nélkül tanúl által elmondottakban bízva írta alá, az a felperes saját kockázata.

A felperes nem bizonyította, hogy az állított megtévesztésről tudhatott vagy tudnia kellett volna.

[24] Az elsőfokú ítéletnek fellebbezés hiányában nem volt a Pp. 358. § (5) bekezdése szerint jogerőre emelkedett rendelkezése, ezért azt az ítéltábla a fellebbezés és fellebbezési ellenkérelemben foglaltak alapján teljes terjedelmében bírálta felül.

[25] A fellebbezés nem alapos.

[26] A Pp. 370. § (1) bekezdés szerint a másodfokú bíróság felülbírálati jogkörét az erre irányuló fellebbezési kérelemre, annak korlátai között gyakorolja. A Pp. 371. § (1) bekezdés b) pont alapján a fellebbezésben határozott kérelemként kell feltüntetni, hogy a határozat kifogásolt rendelkezését vagy részét a másodfokú bíróság mennyiben változtassa meg, vagy helyezze hatályon kívül. A felülbírálati jogkör tekintetében – többek között – a fellebbezési kérelem korlátjának minősül a felülbírálati jogkör alapjául szolgáló indokok kifejtése és a fellebbező fél által megjelölt anyagi és eljárási jogszabálysértés [Pp. 371. § (1) bekezdés d) pont]. Mindezek miatt a fellebbezésben előadott anyagi vagy eljárási

jogszabálysértés, vagy az ezekkel összefüggő indokok tartalmi kifejtése meghatározza a másodfokú bíróság felülbírálati jogkörének kereteit és ezáltal döntésének korlátait is. A másodfokú bíróság mindezek figyelembevételével bírálta el a fellebbezéseket.

[27] A felperes a keresetét arra alapította, hogy a kezességvállalásra vonatkozó szerződések megkötésekor tévedésben volt, illetve megtévesztették.

[28] A Ptk. 6:90. § (1) bekezdése értelmében az, aki a szerződés megkötésekor valamely lényeges körülmény tekintetében tévedésben volt, a szerződési jognyilatkozatát megtámadhatja, ha tévedését a másik fél okozta vagy felismerhette. Lényeges körülményre vonatkozik a tévedés akkor, ha annak ismeretében a fél nem vagy más tartalommal kötötte volna meg a szerződést. A (3) bekezdés szerint nem támadhatja meg a szerződést az, aki a tévedését felismerhette.

[29] A Ptk. 6:91. § (1) bekezdése szerint az, akit a másik fél szándékos magatartásával tévedésbe ejt vagy tévedésben tart, a megtévesztés hatására tett szerződési jognyilatkozatát megtámadhatja. A (3) bekezdés alapján az (1) bekezdésben foglalt szabályokat kell alkalmazni akkor is, ha a megtévesztés vagy jogellenes fenyegetés harmadik személy részéről történt, és erről a másik fél tudott vagy tudnia kellett.

[30] A Ptk. 6:89. § (1) bekezdése értelmében a megtámadható szerződés az eredményes megtámadás következtében megkötésének időpontjától érvénytelenné válik. A (2) bekezdés alapján megtámadásra a sérelmet szenvedett fél és az jogosult, akinek a megtámadáshoz jogi érdeke fűződik.

[31] A Ptk. 6:89. § (3) bekezdése szerint a megtámadási jog a szerződés megkötésétől számított egyéves határidőn belül a másik félhez intézett jognyilatkozattal vagy közvetlenül bíróság előtti érvényesítéssel gyakorolható. A Ptk. 6:24. § (1) bekezdése szerint, ha a követelést a jogosult menthető okból nem tudja érvényesíteni, az elévülés nyugszik. A (2) bekezdés értelmében, ha az elévülés nyugszik, az akadály megszűnésétől számított egyéves – egyéves vagy ennél rövidebb elévülési idő esetén három hónapos – határidőn belül a követelés akkor is érvényesíthető, ha az elévülési idő már eltelt, vagy abból egy évnél – egyéves vagy ennél rövidebb elévülési idő esetén három hónapnál – kevesebb van hátra.

[32] A Ptk. 6:89. § (5) bekezdése értelmében a megtámadás joga megszűnik, ha a megtámadásra jogosult a megtámadási ok ismeretében, a megtámadási határidő megnyílása után a szerződési akaratát megerősíti, vagy a megtámadás jogáról lemond.

[33] Miután az elsőfokú ítélet elsődlegesen azon a következtetésen alapult, a felperes megtámadási joga a Ptk. 6:89. § (5) bekezdése alapján megszűnt akkor, amikor a keresettel érintett szerződések aláírását követően közjegyzői közjegyzői irodájában dolgozó közjegyzőhelyettes közjegyzőhelyettes előtt közjegyzői okiratokba foglaltan a keresettel támadott magánokiratok szerinti készfizető kezességvállalását megerősítette, de a felperes a szerződések megtámadása iránti jogát – e joga elévülésére tekintettel – bírósági úton nem is érvényesítheti a Ptk. 6:23. § (1) bekezdése értelmében, nem volt jelentősége a tévedésre és megtévesztésre hivatkozás körében előadott fellebbezési érvelésnek, mert a felperes a

fellebbezése indokai között nem érintette, így nem is cáfolta az elsőfokú ítéletnek azt a megállapítását, hogy a megtámadási joga a Ptk. 6:89. § (5) bekezdése alapján megszűnt, de a szerződések megtámadása iránti jogát – e joga elévülésére tekintettel – bírósági úton nem is érvényesítheti a Ptk. 6:23. § (1) bekezdése értelmében. Miután a felperest a keresettel érvényesített jog az alperessel szemben a fellebbezéssel nem érintett elutasítási ok alapján nem illeti meg, ezért nincs jelentősége, hogy a felperes tévedésben volt-e vagy az alperes megtévesztette-e.

[34] A Pp. 341. § alapján az ítéletben foglalt döntésnek ki kell terjednie a perben érvényesített valamennyi kereseti kérelemre, míg a Pp. 346. § (4) bekezdés szerint a tényállásban kizárólag azokat a tényállási elemeket kell feltüntetni, amelyek az érdemi döntés alapul. Ebből következik, hogy a keresettel érvényesített jogon alapuló határozott kereseti kérelem érdemi elbírálásához vezető legkevesebb előfeltételezésen alapuló tényeket kell vizsgálni, és azokra már szükségtelen kitérni, amelyek értékelése eltérő érdemi döntéshez nem vezetne.

[35] A bíróságnak csak a per eldöntésének megállapítása végett kell bizonyítást elrendelni, és a jogvita elbírálása szempontjából szükségtelen bizonyítást mellőznie kell [Pp. 276. § (1) és (5) bekezdés]. Figyelemmel arra, hogy a felperes keresetének elbírálásához elegendő bizonyítékként szolgált, hogy a megtámadási joga megszűnt, de a szerződések megtámadása iránti jogát – e joga elévülésére tekintettel – bírósági úton nem is érvényesítheti, nem volt olyan további bizonyításra szoruló vitás tény, amely a per érdemi eldöntését érintette, ezért az elsőfokú bíróság a Pp. 276. § (5) bekezdés megfelelő alkalmazásával helyesen mellőzte a tanú meghallgatását.

[36] tanú1 tanú másodfokú eljárásban való meghallgatása sem volt indokolt, mert az elsőfokú bíróság által megállapított fellebbezéssel nem érintett tényekből a tanú vallomása esetén sem vonható le eltérő jogkövetkeztetés.

[37] A másodfokú bíróság megállapította, hogy az elsőfokú ítélet alapjául vett bizonyítékok felülmérlegelésére egyébként sem volt ok. Az elsőfokú bíróság a rendelkezésre álló bizonyítékokat részletesen, egyenként és összességében, mindenre kiterjedően, az észszerűség és a logika szabályainak megfelelően értékelte.

[38] A fentiek alapján a másodfokú bíróság a fellebbezési kérelem Pp. 370. § (1) bekezdésben írt korlátai között, és a Pp. 369. § (1) bekezdés és a (3) bekezdés a) és c) pontban előírt felülbírálati jogkörében eljárva megállapította, hogy az elsőfokú bíróság ítélete a felperes fellebbezésében előadott okokból nem jogszabálysértő.

[39] A kifejtett indokok alapján a másodfokú bíróság a Pp. 383. § (2) bekezdése értelmében – a Pp. 386. § (4) bekezdés alapján visszautalva annak helyes indokaira – az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyta.

[40] A felperes fellebbezése eredménytelen volt, ezért a másodfokú eljárással felmerült költségeit maga viseli, míg a Pp. 83. § (1) bekezdés alapján köteles megtéríteni az alperes másodfokú eljárással felmerült költségeit. A másodfokú bíróság az alperes jogi

képviselőjének a 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet 3. § (2) és (5) bekezdés alapján számításba vehető ügyvédi munkadíját a kifejtett érdemi és szükséges tevékenység figyelembevételével a (6) bekezdés alkalmazásával mérsékelte. A felperes teljes személyes költségmentessége folytán a fellebbezési illeték a Pp. 102. § (6) bekezdés alapján az állam terhén marad.

Budapest, 2024. április 10.

Dr. Pusztai Anita
a tanács elnöke

Dr. Ócsai Beatrix Márta
Dr. Bleier Judit

bíró

bíró

előadó